

Norati Carmina III, 9

Когато ти ме обичаше,
Никой друг не притежаваше
Снежно - бялата ти шия
И бях по- щастлив от царя на Персия.

Докато не гореше по другата,
Лидия не беше след Хлоя,
Лидия, с великото име,
Живя по- щастлива от (римлянката) Илия.

Сега мен ме владее тракийката Хлоя,
Учи ме на сладости и свири на цитра,
За нея не бих се страхувал да умра,
Ако съдбата позволи да остане жива душата.

Взаимна любовна страст мен изгаря,
По Калаис, син на Орнит от град Турин.
Два пъти съм готова да умра за него,
Стига само съдбата пощади го.

А ако предишната любов се върне
И разделените с меден хомот събере,
Ако бъде прогонена златокосата Хлоя
И се отвори вратата за отхвърлената Лидия?

Макар и от звезда да е по- красив,
А ти, по- лекомислен от вятъра
И от Адриатическо море по- гневлив,
С теб искам да живея, с теб искам да умра!

Гергана Георгиева,
I курс